

7. Det värsta

Jag tänker och funderar
och undrar för mig själv
för ingenting är självklart
längre;

Vad var det som var värst
under hela denna tid
som du, min bästa vän,
var sjuk?

Det värsta var att se dig plågas
när munnen din var full av blåsor
och ingenting alls klarade att äta
och hungern drog i dina tarmar.

Det värsta var att alla vänner lämnat
och slutade att ringa till dig,
ibland mötte vi dem på trottoaren
och de gick över till andra sidan.

Det värsta var att jag började ljuga
och låtsas inför dig att jag var stark-
och att jag grät i ensamhet om natten
det sa jag ingenting om.

Jag ville slå på dig
för att du var sjuk
och för du lämnat mig
så utanför.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Åsa Gustavsson med Poeter.se id #4330 innehar upphovsrätten